

VANAHEIM

Expes

Vážené a milé čtenářstvo,
vítáme Vás všechny u již druhého
vydání Vanaheimu, časopisu Expediční
střední ScioŠkoly. Najdete tu mnohé,
od již klasických reportáží z expedic,
přes recenze až po argumentační
eseje našich studentů a studentek.
Srdečně Vás zveme k hodnotnému
prožitku při čtení těchto stránek!

1. POLOLETÍ OČIMA STUDENTŮ

U příležitosti konce pololetí jsme studenty požádali o vyplnění krátkého dotazníku, ve kterém se mohli ohlédnout za oněmi společně strávenými měsíci. Dotazník vyplnilo 28 lidí a týkal se několika oblastí. Například jsme se mohli dozvědět, že očekávání 78% z nich bylo splněno. Ještě více respondentů (celých 25) si myslí, že škola pohotově reagovala na dění v okolním světě. 5 si myslí, že by se toho naučili víc na jejich předešlé škole. O něco méně jednoznačně vychází odpovědi na otázku, zda mají studenti pocit, že mají moc a možnost školu měnit. Kladně odpovědělo 71%, tedy 20 žáků. O 3 více poté souhlasí s tezí: „Cítím smysl a účinky svého konání.“

Nyní ke konkrétnějším tématům, a to k nově nabytým znalostem a dovednostem, které měli studenti možnost ohodnotit na stupnici 1 až 5 (1 - „naučil jsem se spoustu věcí“, 5 - „asi jsem se nic nového nenaučil“). V oblasti „fungování v přírodě“ byly odpovědi nejrozmanitější. Pouze jeden člověk zvolil odpověď „pět“. Co se vědomostí týče, 53% lidí vybralo „dva“ a dalších 25% „1“. Ani jeden respondent nemá pocit, že by se mu v této oblasti ničeho nedostalo. Studenti měli možnost se naučit také praktické dovednosti a odpovědi napovídají, že ji využili. 26 z nich vybralo čísla „jedna“ až „tři“.

A čeho nově naučeného si studenti cení nejvíce? Odpovědi jsou rozmanité, od vědomostí získaných v online výuce či během individuálních projektů přes tábornické zkušenosti až po poznávání a překonávání sebe sama.

Další otázka se poté týkala toho, co studentům chybí a zda něco nefunguje. 11 lidí nevidí žádný problém, nejvíce zbývajících postrádá přírodovědné předměty, umění a rozvíjení kritického myšlení a kreativity. Důležité také je, že celých 35% respondentů není spokojeno s fungováním ateliérů a až 50% s aktivitou vyvíjenou ze strany studentů.

Jedno z posledních témat dotazníku byly ScioKompetence a jejich získávání v uplynulém pololetí. První (a asi dobrá) zpráva je, že všichni, kdo odpovídali, vědí, co to ScioKompetence jsou - tedy jakýsi kánon všech ScioŠkol, kterým se snaží řídit. Jde o dovednosti a oblasti života, které má i naše škola v úmyslu rozvíjet u svých studentů. Pojdme se ale podívat na jednotlivé z nich. Kolik z oněch 28 lidí potvrdilo, že danou kompetenci v uplynulém pololetí rozvíjelo?

Řídím a poháním své učení - 22 respondentů
Vybíráám si, co si pustím do mysli - 19 respondentů
Rozumím sám sobě - 18 respondentů
Odolávám nejistotě, neúspěchu i tlaku - 18 respondentů
Buduji a udržuji dobré vztahy - 15 respondentů
Konám dobro a stavím se zlu - 8 respondentů
Jsem tvůrcem budoucnosti světa - 9 respondentů
Mám život ve svých rukou - 14 respondentů

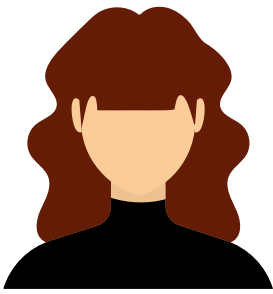

Co dodat? Snad jen, že v mnoha odpovědích byl oceňovaný kolektiv, průvodci a jejich přístup, atmosféra ve škole i svoboda, kterou nám poskytuje.

Anna Kozáková

ex vtípkárna pod čarou

ARGUMENTAČNÍ ESSAYE V ANGLIČTINĚ 1/4

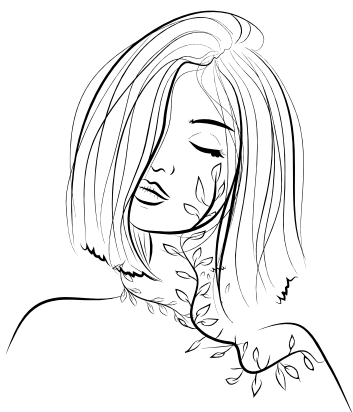
Why should period products be for free?

Women are paying extra money to live a normal life. To survive during common activities which are much cheaper to the other half of the population. Also, they are paying to do a job. A job our society stands on. Menstruation is absolutely essential to humankind. Yet it is stigmatized to the point where women have to pay to live through their bleeding days. How absurd is that? Period products should be for free. There are many reasons why. For example, because period poverty affects the whole life of a woman. Menstruation itself can disadvantage a woman in the job market and paying for living through it is making her situation even worse. In addition, reproductive labour really is labour, so women at least should not have to pay to do the work.

Firstly, it is important to clarify that period poverty is not as debated topic as it should be. It affects many more women than most of the people in modern western society can often imagine. It is time to start thinking about the poor, the homeless, refugees, women in prisons and women living in the global south. Since it is not socially acceptable for people to walk around bleeding, many, especially young women, cannot go to school. The reason is that they cannot afford sanitary products or this type of goods is not even available in their country. Furthermore it is not just about social acceptance, it is also about health reasons, because living through period requires some level of hygiene which is for many women a luxury. According to Unesco worldwide, 131 million girls are out of school and in lots of cases it is a result of women not being able to pay for their menstruation necessities. We also cannot underestimate the effect period has on a woman's life while women experience bleeding days every month. Not going to school regularly can affect the whole life of a woman. Not getting proper education really is damaging in many cases.

Women are disadvantaged in school by not having money for period products, but even for richer women it often is not easy to survive through her period and it can affect her results in school. Which have an impact on her future and job opportunities. Then also in work, menstruation often disadvantages women because of the severe pain, dizziness and also mental problems which are affecting women's productivity at work. All of this for the ability to grow a child and give birth which is the basic building block of our and every other society. But by this ability, women are, again, disadvantaged in the job market due to being pregnant and going on maternity leave. It leads to a gender pay gap. Meaning that women are paid less for the same job as men. According to Eurostat, the gender pay gap in the EU in the year 2020 was 13%. Moreover, when women have to pay to buy their period products it is only making the difference and inequality deeper. But it also simply is not fair, that women have to pay to live in their bodies and provide service to humankind.

Finally, we as a society should acknowledge that reproductive labour is labour. The work that women do by going through all of the struggles mentioned above is what our world stands on. Reproduction is key to each ecosystem and women are disadvantaged by doing this reproductive labour. We can talk about the second shift, a term described by Arlie Russel Hochschild in 1989 and many others. It is describing the fact that, mostly, women often work at home after they end their shift at their first jobs. It is the labour of taking care of the children and the house. We have to emphasise that this is a labour and it is in fact unpaid labour. And menstruation is a part of it. So there is no point in women paying to do their job they are not paid for. Unless we want to continue participating in big companies monetizing women's exploitation.

In conclusion, we can refute the argument that says that women should not have their period products for free, because then all of the products that people cannot influence needing should be for free. It is for another debate, if for example people who need glasses should have glasses for free, in view of the fact that they really cannot affect the need of using them. But period relates to half of the whole population and is, again, absolutely necessary for humankind. That is why we should prioritize having period products for free over some other products. Same as we have for free some other goods - for example toilet paper in public places. In a world where period products are for free, women would have better conditions to attend school and function in normal life without shame and health problems. Therefore women's position would get much better and fair. Our world would be a step closer to justice and the position of women in the job market would get slightly easier. Finally, we would give a little more appropriate appreciation to the reproductive labour women do. At the end of the day, some modern states already provide sanitary products for free - for example Spain or Scotland.

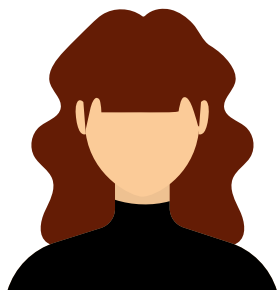
Karolina Hollá

EXPEDICE KULTURNÍ PRAHA

V lednu jsme zaměřili na expedici do Prahy, kde si pro nás letošní maturantky připravily kulturně založený program. Provedly nás Prahou, navštívili jsme Národní galerii a muzeum. Také jsme měli možnost každý večer navštívit krásná divadla. Co bych však ráda více rozvinula je program, během nějž jsme měli za úkol vytvořit „tablo“. Byla pro nás připravena témata jako období gotiky, renesance, 90. léta... Rozdělili jsme se do skupin podle toho, jak nás témata zaujala. Úkolem bylo si vyhledat okolo tří budov z daného období, takže když někdo měl třeba Rakousko-Uhersko, tak navštívili Obecní dům a Novou radnici.

Před každou budovou jsme se měli vyfotit - jako dokumentaci, že jsme na místě byli. Sami jsme museli fotky vyvolat, což je možné v drogeriích, jak však některé skupiny zjistili, ne všechny drogerie mají tiskárnu. A tak se pouhé vyvolávání fotek proměnilo v menší výlet. Dalším úkolem bylo vyhledat informace o dané době a budovách. Pak už stačilo, abychom to dali dohromady. Jak jsem na začátku zmiňovala, úkolem bylo vytvořit „tablo“. Nebylo nám však řečeno, jakým způsobem, takže každá skupina do toho přenesla svůj vlastní styl. Někdo se tam rozhodl dát většinou pouze text, dokreslovat fotky nebo tam dát barvu ve formě pastelek a fixů. Poté jsme před všemi prezentovali. Na prezentování jsme zvyklí především online a myslím si, že prezentovat na živo (po nějaké době) byl super zážitek.

ARGUMENTAČNÍ ESSAYE V ANGLIČTINĚ 2/4

Why we should read more

Do you want to not only appear smarter but in fact, be smarter? With the new era of technologies, everyone is stuck to their phones all the time, either scrolling through Instagram or following new trends on TikTok. And no one blames you. Our phones are pretty interesting indeed. However, because of our phones, most people seem to forget that something like books even exists. People don't read for fun anymore but rather because they are simply forced to. In their free time they willingly choose not to read, despite the obvious fact, that most knowledge humanity possesses comes from books. It's a shame because reading books comes with lots of benefits. In fact, some of the most noticeable benefits of reading are vocabulary increasement, imagination improvement and just the fact that reading generally makes you smarter.

As mentioned, one of the main reasons for reading more is the increase in vocabulary. Take this: when you read a book and it can be any kind (educational, fantasy, crime...) you usually come across new words you have never seen before or just don't use as much. After repeatedly reading such a word and being aware of the context in which it is used, it will get stuck in your brain and you'll slowly start to build your vocabulary up.

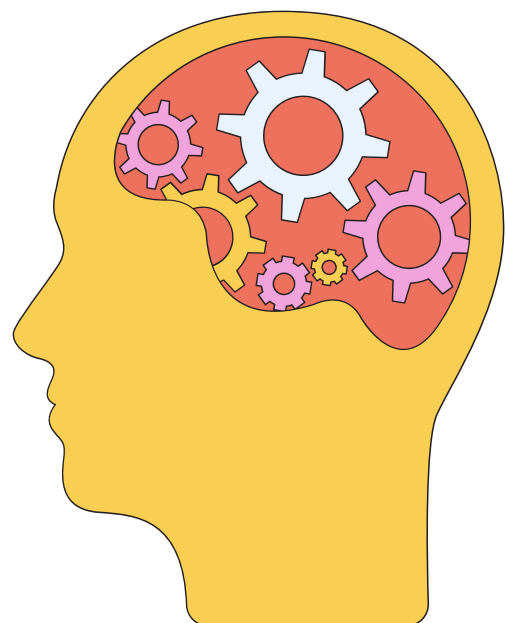
But why would I need to increase my vocabulary if I'm a native speaker, you may ask. Well, according to the Oxford English Dictionary the English language contains over 470 000 words (and that does not include scientific entities etc.) with new ones forming every day. If you think you know every single one of them, think again. Oversimplified, big vocabulary will simply help you in your daily life.

The second reason for reading is the fact that it notably improves your imagination. Let's use movies for comparison. You, as a reader, depend on your own imagination since you don't see images on an actual screen.

You have to imagine appearances, surroundings and even emotions. Put that together and you get a whole picture in your mind that was created from simple words on a page. That makes reading a great way of enhancing this particular skill. You might ask; why is imagination important? It's not like I need it in the real world. Wrong. Imagination encourages creativity which helps you with new ideas in all sorts of situations. Remember the last time when you had some sort of project and your brain was just blank? By training your imagination and encouraging your creativity you will be able to come up with ideas much easier and it will save you lots of work. One more thing: imagination has an important role in innovation. Without it, our ancestors wouldn't be able to come up with new inventions that make our society so advanced. I'm pretty confident when I say that without imagination we would still be hunting for food and running around almost naked. We also wouldn't have our phones!

Circa 300 years ago, Joseph Addison said "Reading is to the mind what exercise is to the body". Can't argue with that. Today's scientific studies show that reading does in fact make you smarter. For example, by reading historical fiction, you're automatically increasing your knowledge of history. Of course it all depends on your preferred type of studying but for a lot of people it's easier to remember new facts such as historical events, customs or economics by reading about them while they are set in a context of a story. But not everyone has time to read a story just for them to learn something, what if I just look it up on the internet? While that is an acceptable option, you won't by far remember as much information from simply googling it as from reading and simultaneously having fun.

Let's throw in some more facts about reading, for good measure. According to Cunningham's studies your analytical thinking is improved by this activity. That may help you detect patterns quicker and solve problems. Reading also reduces stress which leads to easing tension in your muscles and heart and additionally it increases the blood flow which is tremendously advantageous for your brain and its correct functioning.

From all the facts stated earlier in this speech we can conclude that reading is good for you. It not only increases your vocabulary, improves your imagination and makes you generally smarter, but it turns out it does so much more. It can reduce your stress, improves your analytical thinking, encourages your creativity and of course it is also a great source of fun and relaxation. If you weren't a fan of reading until now, maybe this is the best time to start. As George R. R. Martin once said

“A reader lives a thousand lives before he dies. The man who never reads lives only one.”

EXPEDICE RUBAČKA

Vítám Vás u shrnutí té tolik oslavované lednové expedice s názvem Rubačka. Doufám, že si jej užijete a pochopíte, proč vstoupila do dějin Expediční střední ScioŠkoly v září dobrodružství a nezapomenutelných zážitků jako jiné legendární expedice typu Medvědí bouda či Kantorka. Kdyby se Vám čirou náhodou zdálo, že v průběhu popisování té úžasné dokonalosti této expedice přeháním, je to opravdu jen zdání. To, že jsem tuto expedici organizovala, chci z ní odmaturovat a mít pocit, že jsem něco udělala dobře, v mém psaní jistě nehraje ani nejmenší roli...

Návod na čtení - všechna superlativní a extatická vyjádření vydělte třemi, procvičíte si tak svá zapomenutá zákoutí mozku a také získáte reálnější představu o tom, jaká expedice byla.

Pro pochopení jakéhokoli fenoménu je naprosto esenciální vymezit si nejdříve základní pojmy. Proto mi dovozte vysvětlit Vám název Rubačka, jež je mnohým neznámý, ale po tom, co mu skutečně porozumíte, zachytíte snad i samotnou podstatu expedice. Ideu, které jsme se při jejím organizování snažili dostat co nejlíže. Ale jak dobře víme z Aristotelova učení, žádná skutečnost nikdy není schopna plně dostat formy, ideje za daným jsoucnem, a ona možnost je navždy nedosažitelnou pro onu látku. A ač naše expedice byla na všech možných měřítcích opravdu vysoko a její propracování bylo precizní, k samotnému nehybnému hybateli si ji přirovnat netroufnu, to by mě křesťané mylně chápající Aristotelovu filosofii mohli obvinít z rouhání. Dobrá, končím s nemístným filosofickým přirovnáním a vysvětlím Vám slovo rubat.

Pokud na tento odstavec koukáte jako já na matematiku v OSP testech, přečtěte si něco o Aristotelově filosofii, nebo se přihlaste na kurz Dějin filosofie Petra Lukeše.

Wikislovník uvádí, že rubat znamená “dobývat ze země kopáním” nebo těžit dříví. V jiných slovnících můžeme najít také synonyma kácet, sekát, kopat, lámat. Ačkoliv je Expediční střední mnohdy originální, nepředvídatelná, kontroverzní a proti proudu jdoucí, na expedici jsme opravdu těžili jen moudrost a žádné hornické ani dřevorubecké práce neprováděli. V našem školním slangu, jehož počátky nelze datovat ani přesně vysvětlit - snad by na to někdo ze studentstva mohl učinit výzkum - slovo rubat chápeme trochu jinak. Mou definici, kterou Vám zde velice skromně představím jako tu jedinou a správnou, jelikož neuvádím žádný jiný zdroj informací a pravdy, formuluji takto: Sloveso v infinitivním tvaru “rubat” znamená společně přepínat fyzické i psychické síly, v hravém duchu se prát, řídit po lesích, fungovat v drsných podmínkách a provádět až krutě rizikové aktivity. A proto jsme naši expedici nazvali Rubačka. Ano, opravdu jsme tak hustí. Víím, že je to k nevíře.

Poměrně rubací byl již výstup na krásnou, útulnou, miloučkou a roztomilou skautskou chaloupku Bařinku, jež se nachází v Beskydech blízko Velkých Karlovic. Tam přijela skupina odvážných rubačů a šli pěšky, do kopce a ve sněhu několik kilometrů na onu již vyčkávající a vyhrátou chatu, která byla naší základnou po celých pět dní. Někteří, aby plně naplnili svůj rubací potenciál, na místo usazení došli bez triček. Ne, expediční studenti opravdu nechtějí nic zadarmo.

Slovy většiny motivačních koučů, podle kterých samozřejmě řídím celý svůj život, je ráno nejdůležitější částí dne, kdy můžeme pořádně nakopnout naši produktivitu, podpořit pracovní morálku, nabrat svaly a držet se svých cílů. #gymbro #nopainnogain #motivation #successfullife

Toto byla jediná pasáž, kde je skutečně nevyhnutelně nutné, abyste poznali humor.

A tak jsme každý den začínali zdařilou rozcvičkou. Někdy jsme v plavkách běhali po lese, nořili hlavy do sněhu, tancovali nebo chodili ve sněhu bosi. To nám dodalo energii na celý den (společně s výborným, kvalitním, chutným a originálním jídlem) a tak jsme byli schopni celý den překonávat své touhy po nicnedělání a trávili čas v krásné beskydské přírodě.

Tou jsme se ostatně zabývali více než pouhým prožitkem, který ale i sám o sobě byl vskutku hluboký, procítěný, až bych možná řekla spirituální... Přírodou jsme se zabývali v našich edukativních programech, které samozřejmě naplňovali každého jednoho z nás a nikdo se ani na chvíli nenudil. Opravdu, diskuze byly hlasité, dlouhé a živé. Ekosystém lesa bylo naše celoexpediční téma a tak jsme prohlubovali své znalosti o lese a jeho fungování. Věděli jste například, že se stromy mezi sebou předhánějí, který si uzme více světla a tak na zem dopadnou skrz ně pouhá tři procenta slunečního záření? Já taky ne, ale na to, abychom začali číst ekologické knihy, nebo začali dávat pozor na expedicích při vzdělávacích programech, není nikdy pozdě. Tak bychom to mohli zkusit.

Vrchol naší fyzické aktivity přišel již druhý den. Vydali jsme se na dlouhou cestu s batohy na zádech, čepicemi na hlavách, sněhem v botách i za krkem a odvážnou, neporazitelnou a odhodlanou náladou na vyhlídku Strateneč. Cesta byla nejprve klidná, ale když začala padat tma, terén se zhoršoval, únava a hlad přicházely a my se na každém kroku propadali do sněhu, možná se nám i zastesklo po pohodlí Bařinky. Ale přeci... Rubat? Rubat! Když jsme konečně dorazili na vyhlídku, jediný, co nám výhled poskytl, byly bílé zahalené stromy ve tmě, osvětlené pouze našimi baterkami a kolem projíždějící skupinou mužů na sněžných skútrech. Ta nám trochu rušila ten magický zážitek nočních hor, který jsme si užívali po cestě při pozorování jasně zářících hvězd a měsíce, který nás na našem pochodu mírumilovně sledoval.

Na skupinu skútrařů jsme si patřičně stěžovali, protože jsme dobře věděli, jak moc svým hlukem, pachem z výfuků a neomaleném ježdění mimo vyznačené cesty narušují jinak tak klidný ekosystém lesa. Vítr byl hrozivý a tak jsme museli najít místo pro táboření někde v závětrí, mezi stromy. Ano, to jsem zapoměla zmínit - spali jsme venku. Ano, byl leden a byli jsme na horách. Ano, jsme borci. Ráno jsme se probudili do nádherné, sluncem zalité krajiny a na vyhlídce pozorovali zasněžené vrcholky hor. Dobrá zpráva: nikdo nezmrznul.

Při mém vyprávění jistě nesmím zapomenout na vrchol našeho mistrovského umění zážitkové pedagogiky. Jedním ze vzdělávacích cílů naší expedice bylo také učení se zdravotvědě a získání povědomí o tom, jak se chovat v případě nouze. Tyto situace k rubání totiž neodmyslitelně patří, ať chceme či ne. Na naši chatu přišli jedno odpoledne dva zdatní a neohrožení záchranáři z horské služby přednášet o teorii zdravotvědy. Jejich výklad byl opravdu poutavý, zábavný a ani trochu zmatený. Den na to se velice příhodně stala nehoda. Po tom, co se skupina vrátila na Bařinku z krátké procházky venku, našli v chalupě organizátory i průvodce naprosto zmrzačené! To se Vám stane jen na Expediční střední. Dodnes nikdo neví, co se to na tom nádherném místě stalo. Ale jelikož bylo studentstvo dobře připraveno, všechny zachránilo a ošetřilo všechny rány. Vlastně... Malé ztráty, žádné ztráty.

Ano, šlo o maskovací akci. Ne, nemusíte se bát posílat svá dítka na expedice.

Tato expedice, jak jsem již řekla, se nesla v duchu rubání a v duchu poznávání ekosystému. A když jsme se tak pospolu rubali, uvědomovali jsme si, že také tvoříme takový ekosystém. Družili jsme se, spolupracovali, odolávali vnějším hrozbám, čelili nebezpečím a ve všem byli spolu. Ať už při přednáškách, při jídle, při zamýšlecích programech, běhání po lese, praní se ve sněhu, pochodu nebo spaní pod hvězdami, připomínali jsme si citátem od Petera Wohllebena, že “Ekosystém lesa je jemně vyvážený. Každá bytost v něm má svůj koutek, svoji funkci, která přispívá k blahu všech.”

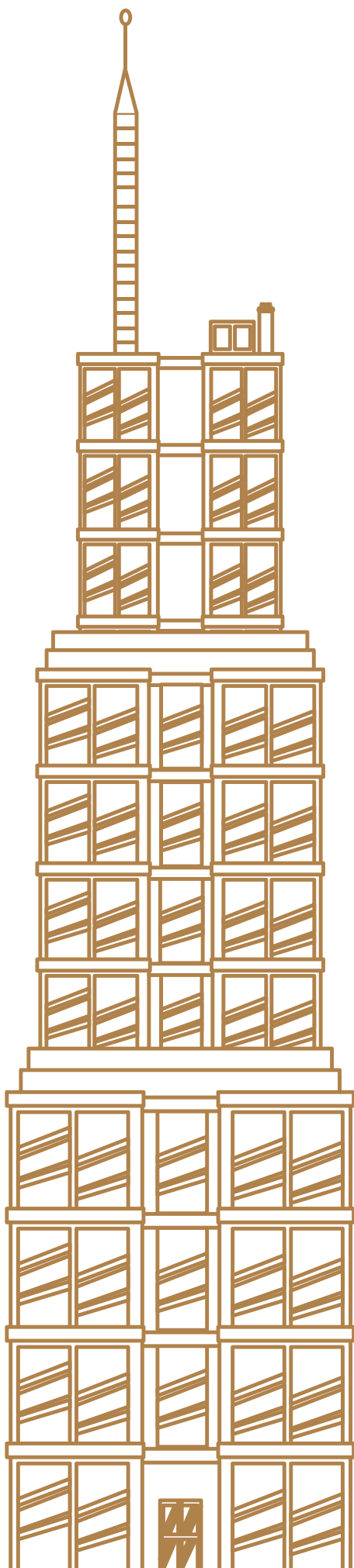
Ano, takto romantická byla naše expedice. Nemůžu psát nic jiného než kýč, protože byla skutečně ohromně zdařená, plná pohody a krásných zážitků, na které budeme jistě ještě dlouho vzpomínat. A znovu ujasňuji - to, že tato expedice byla součástí mé a dalších organizátorů maturitní zkoušky s mým psaním nijak nesouvisí. Zkrátka to byla expedice ve stylu. To mi připomíná - pokud se chcete alespoň z části naladit na to, jaké pro nás bylo expediční společné bytí, pusťte si tu libozvučnou píseň Karla Gotta s názvem Mám styl Čendy.

Karolina Hollá

ANTONÍN JOSEF ČERMÁK ANEB ZE STŘEDNÍCH ČECH NA CHICAGSKOU RADNICI

6. březen 2023. Den, kdy vychází druhé číslo školního časopisu Vanaheim. Shodou okolností je to také přesně 90 let od chvíle, kdy za “velkou louží” zemřel muž, který pocházel ze středočeského Kladna a díky své tvrdé práci a vůli se dostal až do křesla starosty jednoho z největších měst své doby - Chicaga ve státě Illinois ve Spojených státech amerických. Osud však určil, že právě on bude mužem, který obdrží vystřelenou kulku místo amerického prezidenta Franklina Delano Roosevelta.

Antonín Josef Čermák se narodil 9. května 1873 v Kladně u Prahy. Když mu byl pouhý rok, jeho rodina se rozhodla překročit Atlantský oceán a vydat se na americký kontinent. Jeho otec zde hledal práci horníka a podařilo se mu ji získat v městečku Braidwood skoro 100 kilometrů od Chicaga. Antonín se k otci v dolech přidal již v 11 letech. Podmínky práce byly špatné a v 16 letech se stal mluvčím stávkových horníků, kteří požadovali vyšší mzdu. Za svou iniciativu si vysloužil vyhazov.

Následně se stěhuje přímo do Chicaga, kde za uspořené peníze kupuje jeden pár koní a zakládá povoznickou firmu. Díky jeho podnikavosti firma kvete a za roku má koní 80. Peníze investuje do nemovitostí a vyplácí se mu to. Mezitím studuje obchodní akademii a vzdělává se a v oblasti práva. Ve 27 letech se stává soudním úředníkem na chicagském soudu, vytváří kontakty a právě zde pronikne do světa politiky. Nakonec vstupuje do Demokratické strany.

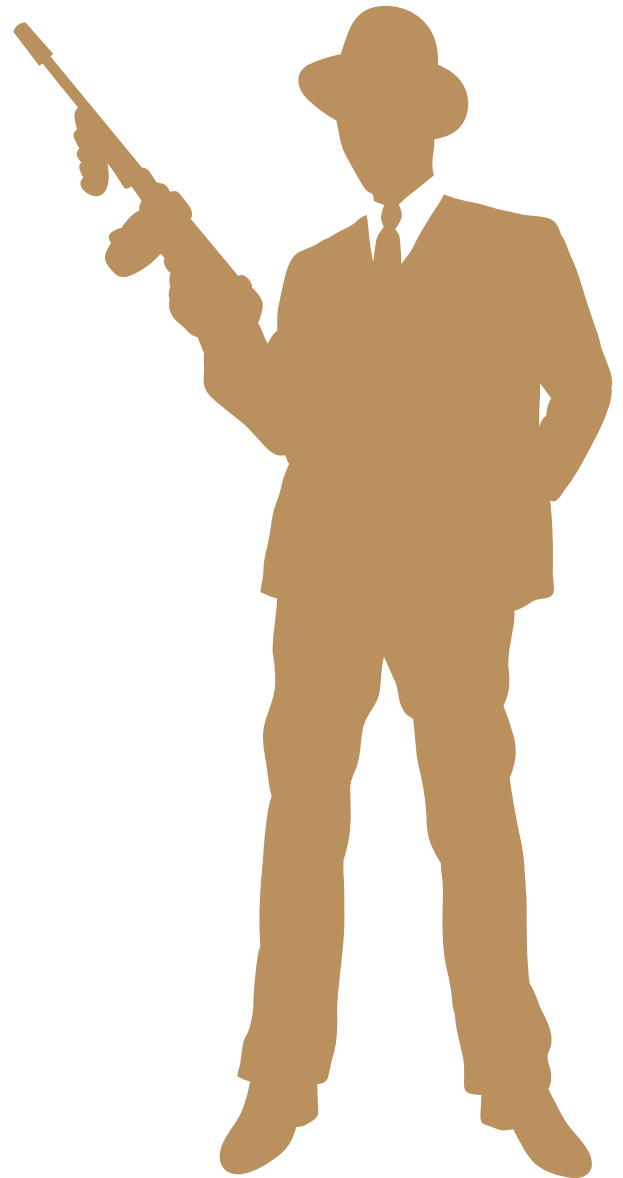
Jeho politická kariéra začne strmě růst. V pouhých 29 letech se roku 1902 stává poslancem zákonodárního sboru státu Illinois. O sedm let později úspěšně kandiduje do chicagské městské rady, kde byl považován za reprezentanta zájmů české menšiny. Nutno podotknout, že Chicago bylo městem s druhým největším počtem Čechoslováků na světě, hned po Praze. V roce 1922 se stává radním okresu Cook County, který čítá 4 miliony obyvatel a o šest let později se stává předsedou Demokratické strany v Cook County. V tom samém roce kandiduje do Senátu Spojených států. Nakonec neúspěšně, avšak to mu otevírá cestu ke kandidatuře na starostu Chicaga.

V té době však město ovládá mafie v čele s legendárním Al Caponem, který má absolutní kontrolu nad Chicagem. Starosta, republikán William Hale Thompson, měl při předešlých volbách Al Caponeho otevřenou podporu. Všeobecný pohled na tohoto pomyslného vládce Chicaga se však radikálně obrátí po takzvaném „masakru na den svatého Valentýna“, kdy Al Caponeho lidé zavraždí 7 mužů. Al Capone je zatčen a nepřítel obyvatele se obrací nejen proti němu, ale i proti starostovi Thompsonovi.

Toho využije Čermák, který nastupuje do kampaně s tím, že je třeba vyhnat mafii z města a okamžitě ukončit prohibici, která v té době probíhala. Jeho protikandidát, republikánský starosta Thompson, se ho pokouší zesměšnit jeho původem z Čech a jeho hornickou minulostí, v důsledku čehož získá nemilou přezdívku „Tony Vozejk“. Ani to mu však nezabrání v jeho cestě na radnici. V dubnu 1931 se s 58% hlasů ve volbách stává starostou Chicaga Antonín Čermák, který je v Chicagu zván Anton Cermak.

Po zvolení do funkce naplňuje své předvolební sliby, začíná bojovat s gangy ve městě a pokouší se zmírnit dopady velké hospodářské krize. Roku 1932 podnikne cestu po Evropě a nechybí ani návštěva Československa.

Po návratu z Evropy nadále čelí ekonomickým problémům města a vyráží tak do Miami, kde se setkává se svým kolegou z Demokratické strany Franklinem Delano Rooseveltem, který byl právě zvolen novým prezidentem Spojených států amerických, aby ho požádal o státní půjčku pro Chicago. Roosevelt připlouvá do Miami 15. února a spolu s Čermákem se vydává autem do Bay Front Parku, aby promluvil k lidem.

Mezi lidmi je i Giuseppe Zangara, italský nezaměstnaný zedník. Pokusí se zastřelit Roosevelta, ale netrefí se. V tom okamžiku se ho snaží zpacifikovat okolní přihlížející. Při potyčce z pistole vyjdou další čtyři výstřely. Zraněno je několik lidí, nejvážněji Antonín Čermák, kterému střela prošla pravou plící a zastavila se o obratel. Sám Roosevelt ho urychleně nakládá do auta a okamžitě odváží ve vážném stavu do nemocnice. Stav Antonína Čermáka se stabilizuje, po několika dnech se dokonce zlepšuje a on postupně začíná pracovat. Do těla se však dostala infekce a starostův stav se rapidně zhoršuje. 6. března 1933 v 5:45 hodin ráno ve věku 59 let Antonín Čermák umírá

Atentátník Giuseppe Zangara je okamžitě zatčen. Tvrdí, že chtěl zabít nového amerického prezidenta. Ihned se vyrojí teorie, že Zangara byl najat chicagskou mafií, aby odstranil starostu Čermáka. Tato teorie se však nikdy nepotvrdí. Zangara je odsouzen k trestu smrti a dva týdny po Čermákově smrti popraven na elektrickém křesle.

Rakev se zesnulým starostou byla naložena do vlaku a ten ji transportoval do Chicaga. Vlak musel na mnoha místech zastavit, jelikož se mnoho Američanů chtělo s chicagským starostou rozlučit. Pohřeb se uskutečnil 10. března 1933 v Chicagu a podle tisku to byl největší smuteční obřad v historii města. Se zesnulým starostou se přišlo rozloučit na padesát tisíc lidí.

Tak skončil životní příběh muže, který se z uhelných dolů dostal až na post starosty jednoho z největších měst Spojených států a který zahynul tragickou smrtí místo amerického prezidenta Franklina Delano Roosevelta.

Jáchym Černý

PROSTOR PRO DISKUZI A DOPORUČENÍ

Všechny následující texty jsou vybrané od studentů, nejedná se o názor časopisu nebo školy. Vyzýváme každého kdo chce, aby reagoval na tyto texty, komentáře, recenze, vtípky a články napsáním vlastní práce! :D

RECENZE- NAFUKOVACÍ KARIMATKA THERM-A-REST NEOAIR XLITE

Tuhle karimatku mám doma spolu s naposledy recenzovaným spacákem také necelý rok. A když už jsem vám recenzoval ten spacák, tak jsem se rozhodl recenzovat i tuhle karimatku.

Specifikace

Tato karimatka je, stejně jako minule recenzovaný spacák, třísezónní. Možná jste ani nevěděli, že karimatka může být něco jako letní, třísezónní a zimní. Karimatka je hodně důležitá. Pokud pojedete někam na Sibiř, tak si sebou neberte nějakou letní karimatku z večerky. Měli by jste fakt problém. Nejenom, že to nebude moc pohodlné spaní, ale bude vám i dost velká zima, protože karimatka vás izoluje od zimy ze země.

Tím se dostáváme k tepelnému odporu. Tahle karimatka má tepelný odpor (R-value; pozn. editora) 4,2, což není není úplně málo. Taková průměrná levná karimatka má odpor kolem 1. Kdybych to tak srovnal, tak pokud má karimatka tepelný odpor někde mezi 1-2, tak je to spíše letní karimatka.

Pokud má karimatka ale třeba R-value 6, tak je to spíše zimní karimatka. Nebo se u karimatky říká celoroční, protože narozdíl od spacáku, když budete mít “zimní” karimatku, tak vám v ní nebude v létě vedro. Tepelný odpor prostě dělá to, že k vám od země do určitého bodu nebude zima, ale nezahřívá vás.

U karimatky je méně specifikací, které se dají probrat, ale je tu ještě váha a velikost karimatky. U téhle karimatky je obojí malé. Karimatka ve velikosti Standard váží 380g a měří 183 cm na délku a na šířku 51cm. No a už podle toho můžete odhadovat, že 51cm není úplně nejvíc. Proto doporučuji, pokud si budete chtít tuhle karimatku kupovat, sáhněte spíše po rozšířené variantě, která má na šířku 64cm. Já si bohužel koupil tu normální s 51cm - není to úplně ideální, ale vyspím se na tom.

Co je ale na téhle karimatce to nejlepší? To je ta váha 380g spojená s tepelným odporem! 380g je opravdu docela málo. Méně má už snad jen její lehčí varianta Therm-a-Rest Uberlite! To je nejlehčí karimatka na světě. Ale výměnou za extrémně nízkou váhu přišla o část své izolace, takže sice váží 250g, ale R-value má 2,3, což už není tak hezká hodnota jako má Xlite. Karimatka se dělá v 5 variantách. V dětské, která měří 119 cm, široká je 51 cm a váží 230g . Potom standard, která měří 183, široká je 51 cm a váží 380g. Další je dámská, která je dlouhá 168 cm , široká je 51 cm a váží 343g. Pak je to rozšířená verze, která je velká jako standard, ale místo 51 cm je široká 64 cm a váží 474g. A největší je dlouhá verze, ta měří 196 cm, široká je 64 cm a váží 510g.

Moje zkušenosti

Všechno, co jsem vám sem napsal, zní jako sen, že? Bohužel, karimatka má několik neduhů. Začal bych nafukováním. Musíte (měli byste) nafukovat karimatku výhradně vakem, ale já se občas ztrácím v tom ventilu a nevím ani, jestli jí nafukuje nebo vyfukuje, takže mi trvá vždy docela dlouho karimatku nafouknout. Někdy hned zjistím, že to mám správně a že nafukuji, tak jak mám, ale jindy ten ventil mám nějak špatně a já se divím, jak to, že už 10 minut nafukuji karimatku a ani o centimetr se nezvětšila. Další problém je, že se o tu karimatku už tak bojím, že se na ní nedokážu moc vyspat. Abych to upřesnil - na konci minulého roku na jedné expedici se mi stalo, že mi začala bouchat pod zadkem. Najednou mě probudily hrozné rány a koukám, že u nohou mám skoro takový polštář. Jednoduše praskly švy a místo několika vzduchových komor tam byla jedna velká. Povedlo se mi to reklamovat a poslali mi nový kus, ale od té doby se na ní bojím spát. Raději jsem spal na zemi na plachtě než na té karimatce

Dokud se mi ale nestala tahle věc, miloval jsem tuto karimatku. Byla velmi pohodlná, malá a lehká, takže se mi vešla dobře do batohu. Přišla mi dokonalá a jediné, co mi vadilo, bylo to nafukování.

Maxmilián Tiller

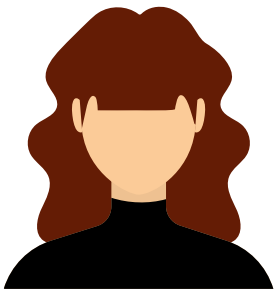
vtípkárna pod čarou

**RUBAČKA
PŘICHÁZÍ**

**KDYŽ MI ORGANIZÁTOŘI
RUBAČKY ŘEKNOU, ŽE TEĎ
BUDEME ODPOČÍVAT**

ARGUMENTAČNÍ ESSAYE V ANGLIČTINĚ 3/4

Self love movement and cult of self-esteem is not the best thing ever

Imagine a world where everybody loves themselves. Everybody is satisfied with their body, weight, size of their clothes or mental state and life situation. Do you really believe that sharing photos and affirmations is the best path? I do not think so. Why? Motivation quotes really don't help those who have problems with self-esteem. Encountering body positivity all around is extremely toxic. And finally, those who persuade people that everything they need is within them ignore the fact that we all have different opportunities.

Try to get into the role of an unhappy girl who doesn't consider herself a star, who doesn't love her body, who is insecure. Maybe she feels low, maybe she is mentally ill, has depression or an eating disorder. Are you in it? Now you will read these instagram posts: "Success is neither magician nor mysterious. Success is a natural consequence of good habits." Or this motivation quote: "Push yourself. Nobody else is going to do it." Or "You can feel wonderful, if you want. When you do not, work on yourself." How do you feel? Maybe a little bit desperate, maybe you are giving up on yourself. Because, apparently, it is your own fault that you feel so bad and you are not as successful as those amazing white women in photos.

It's very similar to a figure. Body positivity movement was created as a protest against shaming of physical appearance, about how fat or thin people are or how many muscles they have. No, it's not nice. So now, we can see posts like "instagram vs reality", where people are showing their belly fat and cellulite, but half of these photographs look almost the same or beautiful girls with chips and without makeup. However we don't know what is behind it. Of course, it can be useful, self-esteem quotes can be as well. Somebody really appreciates those things and it is wonderful. But to tell people who don't "Just love your body" doesn't work. One of the most used arguments is that it can help people with eating disorders.

The number of mentally ill people is still growing. These trends haven't helped. Eating problems affect at least 9 % of the population worldwide. In 2020 in the Czech Republic there were about 15 % more people diagnosed with ED than in 2010. But nobody understands what is happening in the minds of people with these illnesses - they are comparing their own body with others all the time. They are thinking about food, but it is not about food or weight. It is about inner problems, about hate and insecurities. Less than 6 % of people with eating disorders are medically diagnosed as "underweight".

My last argument is about privilege and opportunities. When somebody persuades people that their happiness and fate is in their hands, they ignore that we all don't have the same opportunities. No, we all don't have the same startline, so we don't have the same chance to be successful, rich, financially secure, to travel or live in a big villa with a great husband. Thus it's not just about the state of mind. Not everything we need is within us. We are surrounded by other people, different social statements, environment conditions or work opportunities. We still don't have an equal society, there are minorities and a patriarchy structure. More than 836 million people live in extreme poverty. And by ignoring this, we don't help. We just put a lot of pressure on people who are not privileged enough.

Those trends with many toxic elements can't save people and make this life beautiful. Of course, not everything about this is as damaging. But it's not that easy and not all positivity is beneficial. So what can help? Let's start to be neutral and don't force people to see toxic body positivity and self love everywhere around. We don't need to see bodies all the time. Try not to talk about food and body visage too much. Avoid posting photographs with your body and texts like: "You can feel good and love yourself, just think positively and work on yourself." Not everybody can.

Anna Kozáková

KRITIKA AMERICKÉHO SNU V ROMÁNU VELKÝ GATSBY

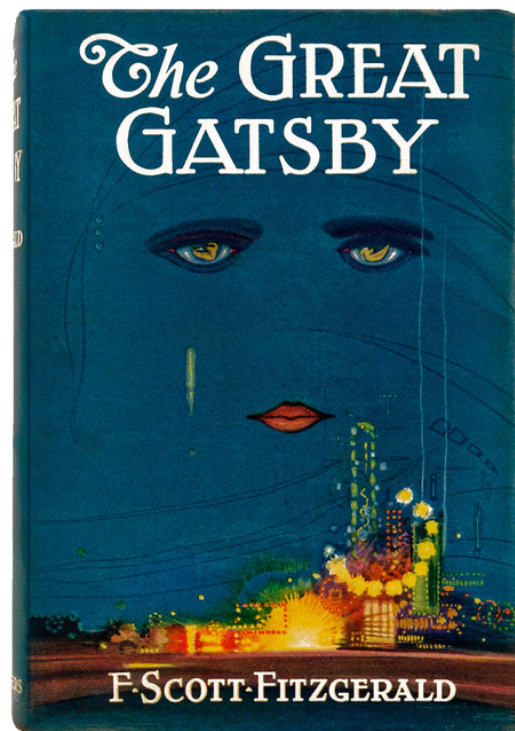

Román Velký Gatsby spatřil světlo světa poprvé roku 1925. Vynořil se v Americe v době jazzových večírků, rychlých aut a bohatnoucích mužů. Možná právě proto, že sám takové prostředí popisoval, téměř zanikl v záplavách soudobých románů a detektivek, jenž čtenáři i tehdejší literární kritici považovali za knihy s podobným motivem. Výjimečnost a genialitu díla, jak se často bohužel stává, odhalil až čas.

Přestože děj Velkého Gatsbyho se odehrává v období, kdy se americký sen takřka hmatatelně vznášel nad New Yorkem, nebyl tehdy tento fenomén plnicího se přání ještě pojmenován. Dnes ho nazýváme, jak již bylo řečeno, „americký sen“.

Abychom si uvědomili vliv amerického snu na západní civilizaci v celé jeho šíři, musíme se vrátit do šestnáctého století, kdy začala koloniální expanze z Evropy.

Do Nového světa (jak je v historických spisech o zámořských objevech Amerika nazývána) proudily z východu zástupy Španělů, Nizozemců, Francouzů a Britů. Mnoho z těchto dobrodruhů utíkalo z Evropy od temné minulosti a nulové šance na pohodlnou budoucnost. Důvody emigrace se samozřejmě velmi lišily, mohlo se jednat o dluhy, hospodářskou krizi i o pouhou touhu objevovat, ale všichni kolonizátoři měli jedno společné: vůli vybudovat si nový život, lepší než ten, který nechali za sebou.

Americká civilizace tedy byla, jak vidíme, ze signifikantní části vybudována na vidině nového světa a naděje na osobní úspěch. Tato idea, jež přirozeně vedla ke kapitalismu, hnala (a žene) americký průmysl i dlouho po kolonizaci.

Nyní se opět vracíme k ustálenému slovnímu spojení americký sen, který pojmenovává výše popsany fenomén. Je to příslib odměny za tvrdou práci. Naděje, že i ten sebemenší človíček se může vyšplhat po žebříku z bankovek do nejvybranějších kruhů. Pro takového velikána by neexistovala suma, kterou by nemohl vynaložit, aby žil ráj na zemi. Spoustě běžných lidí na Západě se tato závratná představa začala plnit hlavně po první světové válce. Během půl roku se z nich díky americké burze mohli stát milionáři, a tak dostali šanci prosadit se ve vysoké společnosti. Díky kontaktům měli přístup k dalším příležitostem a díky příležitostem víc možností dosáhnout většího bohatství.

A právě v době, kdy se na Západě oslavovala tato svobodná myšlenka, vznikl Fitzgeraldův román. Ten ovšem vykresloval New York jako místo, kde se za členství ve vybrané společnosti platí vysoká daň. Fitzgeraldův hrdina Jay Gatsby totiž skutečně v románu žije americký sen, a přesto byl jeho příběh napsán tragicky.

Autor vytvořil Gatsbyho život jako paralelu tehdejší situace v New Yorku. Gatsby spisovateli posloužil jako ztělesnění výčitek vůči americké konzumní společnosti. Abychom pochopili tuto úzkou spojitost, je třeba si hlavní postavu románu připomenout.

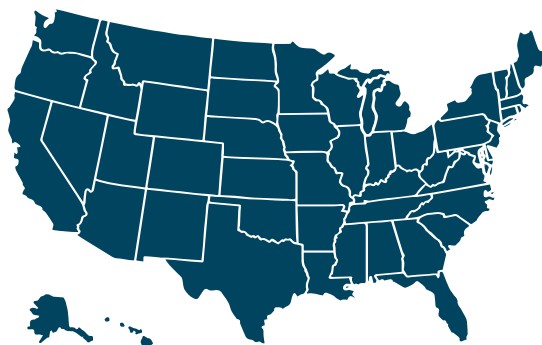

Gatsby měl v kruzích newyorské smetánky pověst záhadného zbohatlíka, který pořádá nejlepší večírky ve městě. Znali jej všichni, a přesto jej neznal nikdo. Mezi boháči sice kolovaly historky o jeho minulosti, ale o tyto bizarní výmysly byl větší zájem než o Gatsbyho samotného. Právě v tom tkvělo kouzlo i prokletí, kterým se neúmyslně obklopil.

Příčina Gatsbyho touhy po bohatství je ovšem méně zavrženíhodná, než se může zdát. Kvůli finančním rozdílům mezi ním a jeho životní láskou začal už jako mladík budovat nový život pro ně oba. Udělat ze sebe pohádkového boháče mu ale trvalo patnáct let, během kterých se stihla jeho vyvolená vdát a porodit manželovi dítě. Opuštěnému Gatsbymu tedy nezbývalo, než snít sen o jejím návratu. Snažil se ji dostat zpět a probudit tak čistou lásku opět k životu. Když se mu konečně povedlo sblížit se se ženou svých snů, čtenáři začne docházet, že ona není takovým andělem, jakým se ze začátku zdála. Jedná se jen o další povrchní dámu zkaženou newyorskou společností. Miluje pouze sebe a pozornost, jejíž je středem. Gatsby byl ovšem

zaslepen láskou natolik, že - aby ji chránil před opovržením ostatních - obětoval shodou nešťastných událostí nakonec vlastní život.

Přestože nebyl osobností ryze kladnou, jednalo se o jedinou postavu schopnou upozadit svůj egocentrismus pro bezmeznou lásku. Po jeho náhlé smrti na pohřeb nepřišel nikdo z těch, jenž po léta hostil ve svém paláci. Ani jeho vyvolená, pro kterou žil, ani lidé, jenž jej nazývali přítelem. Dostaví se pouze Gatsbyho chudý otec a vypravěč, skrz nějž příběh sledujeme.

Nyní, spojíme-li si vše dohromady, vidíme, že román Velký Gatsby skutečně kritizuje nepopulární aspekty amerického snu: bezbřehou touhu po bohatství a konkurenční prostředí mezi těmi, kdo v plnění svého přání uspěli. A přestože se to na první pohled nezdá, kniha je právě o nesplněném přání. Fitzgerald nám poutavým jazykem vypráví o barevném přeplněném světě, kde je každý člověk obklopen drahými kameny a lesklými látkami. Uvnitř něj se ovšem skrývá bezedná prázdnota a samota, kterou se marně snaží zaplnit dalšími krásnými věcmi.

Matylda Zavadilová

Gabriel García Márquez Muž, který vdechl život rodině Buendiů

Gabriel García Márquez. V den vydání druhého čísla našeho školního časopisu, tedy 6. března 2023, je to přesně 94 let, co se tento držitel Nobelovy ceny za literaturu narodil. Pro některé je to možná známé jméno, především pro naše studenty, kteří navštěvují kurz “Magický realismus”, jehož představitelem právě Márquez je. Pro někoho to však může být absolutně neznámé jméno. Tímto článkem se to pokusím změnit.

Gabriel José de la Concordia García Márquez se narodil 6. března 1927 ve městě Aracataca na severu Kolumbie. Byl nejstarším z dvanácti sourozenců a dětství prožil se svými prarodiči. To také ovlivnilo jeho pozdější tvorbu. Dědeček byl plukovníkem v občanské válce na liberální straně. Jeho babička byla považována za pověřčivou a znalou lidových tradic. Na střední školu docházel v kolumbijské metropoli Bogotě. Na vysoké škole studoval práva, ale studium nedokončil.

V roce 1948 se vydal na dráhu žurnalisty. Psal pro několik menších novin, než se roku 1954 stal zpravodajem listu El Espectador. Následně pak působil tři roky v Evropě, především ve Francii, jako zpravodaj. V té době navštívil také Československo. Následně se vrátil do Kolumbie, kde se oženil a se svojí manželkou Mercedes Barcha měl dva syny. Po převratu na Kubě pracoval pro agenturu Prensa Latina.

V padesátých letech se pustil do psaní povídek, v čemž však nebyl příliš úspěšný, a tak se rozhodl psát filmovou kritiku. Následně vystudoval režii v Římě. Vrátil se zpět do Kolumbie, ale na počátku šedesátých let se s rodinou přestěhoval do Mexika.

Zlom přišel roku 1967, kdy Márquez vydal román Sto roků samoty, pojednávající o rozvětvené rodině Buediových, žijící ve fiktivním městečku Macondo a jejich osudech. Toto obsáhlé dílo, které má přes tři sta stran, psal celých osmnáct měsíců zavřený ve své pracovně. Přineslo to však své ovoce. Během prvních tří let se prodalo více než půl milionu výtisků a vydělané peníze mu nejen pomohly dostat se z dluhů, ale zajistily mu, že se mohl roli spisovatele věnovat naplno. Po tomto zdárném úspěch se přestěhoval do španělské Barcelony, kde ve své tvorbě pokračoval.

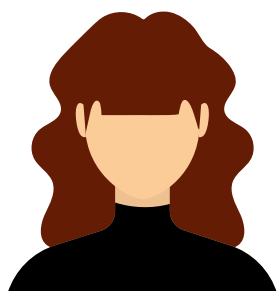
Roku 1968 navštívil opět Československo, setkal se zde s Milanem Kunderou a odsoudil okupaci Československa státy Varšavské smlouvy. V sedmdesátých letech se vrátil do Jižní Ameriky.

V roce 1983 přišel moment, o kterém sní pravděpodobně každý spisovatel a je to dost možná ta nejvyšší meta, které se dá ve světě literatury dosáhnout. Gabriel García Márquez získal Nobelovu cenu za literaturu.

V posledních dekádách svého života se potýkal se zdravotními problémy, to mu však nezabránilo psát dále. Svou pomyslnou tečku na konci knihy, která reflektovala celý jeho život, napsal 17. dubna 2014 ve věku 87 let v Ciudad de Mexico.

Politické postoje Gabriela Garcíi Márqueze byly z evropského pohledu přinejmenším diskutabilní. Byl otevřeným podporovatelem komunistického režimu Fidela Castra na Kubě a jiných revolucionářů v Latinské Americe. To však nemění nic na tom, že Márquez byl jedním z nejvýznamnějších představitelů magického realismu a jedním z nejvýznamnějších spisovatelů 20. století. A když ne on, tak jeho rodina Buendíů se stala nesmrtelnou na stránkách knih.

Jáchym Černý

ARGUMENTAČNÍ ESSAYE V ANGLIČTINĚ 4/4

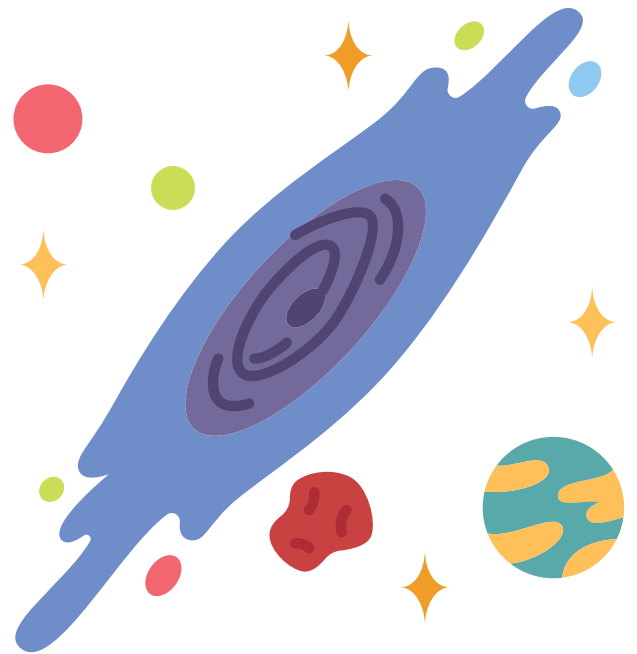

Does the Strong Anthropic Principle Prove the Existence of Parallel Universes?

Are we surrounded by an unimaginable number of parallel universes without any possibility of communication between them? Is it reasonable to trust scientists fanatically repeating that this kind of hypothesis does not deserve any research, because it is not falsifiable? Plenty of parallel universes exist because they are required by the strong anthropic principle. The strong anthropic principle holds because it provides a great explanation for the current rate of expansion of the Universe and why we inhabit exactly three spatial dimensions.

The strong anthropic principle states that a creature, able to ask “Why does the Universe not behave according to a different set of physical rules than the ones we observe?”, should not be surprised about the physical laws, because other conditions do not allow intelligent life to develop. However, as Stephen Hawking argued in his “A Brief History of Time”, this kind of explanation assumes the existence of parallel universes characterized by life-destroying conditions. If our Universe is the only one, the possibility of such an anthropic answer disappears because the physical conditions of the Universe would be chosen randomly. Thus, there would not be any reason to claim that they were deliberately selected to enable evolution.

The most accurate measurements of the expansion of our Universe estimate the value of the Hubble constant as approximately 70 (km/s)/Mpc. The scientists took advantage of a phenomenon known as the redshift, allowing them to calculate so-called radial velocities of distant cosmic objects, to achieve their result. This leads to the conclusion that the critical density of the Universe ranges around 8.5×10^{-27} kg/m³. When one quantifies the mass of the observable universe, including the dark matter, and divides it by the volume of the sample, he or she gets almost exactly the same figure. This inconspicuous agreement represents an odd mystery. Random initial conditions would most certainly lead to a different rate of expansion. However, the strong anthropic principle gives us a clue. If the universe was less dense, it would have collapsed already. On the other hand, a larger Hubble constant would stretch forming galaxies apart, terminating all processes demanded by life.

Most people consider the fact that we are surrounded by three spatial dimensions as so natural, that only a tiny fraction of them spends a great deal of time brooding about it. As follows from the String theory, the Universe is supposed to consist of more dimensions. The rest of them reach such insignificant sizes that they are considered to be nearly unobservable. The theory, however, does not explain this phenomenon at all. The key to the solution might be hidden in the gravitational force and the strong anthropic principle. Since gravity in a space consisting of n spatial dimensions decreases with distance r between two bodies because it is “spread” over an $(n-1)$ -dimensional sphere with a constant distance to the object, it must necessarily be proportional to the $(1-n)$ -th power of r . Figures 1 and 2 show that a larger number of dimensions leads to a more significant decrease of gravity. To remain on a stable orbit, planets have to be placed near to a specific distance from their star determined by their velocities. The steeper the slope of gravity, the more gently the position must be chosen. However, less than three dimensions would bring about biological complications for life. For instance, the digestive system would split the creature into two parts. Thus, the strong anthropic principle is able to clarify the enigmatic nature of space.

To conclude, despite all efforts of physicians, the strong anthropic principle seems to be the only explanation of some of the mysteries of our Universe. In order to use it, its requirement that a large number of parallel universes exists, must hold. Although these universes do not affect us directly, they offer us predictions of our own Universe. Thus, their presence is falsifiable.

Figure 1: gravitational force (y-axis) depending on the distance between the observer and the object (x-axis) for 3-dimensional space (red) and 9-dimensional space (blue)

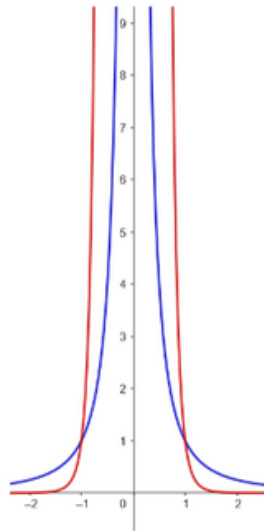
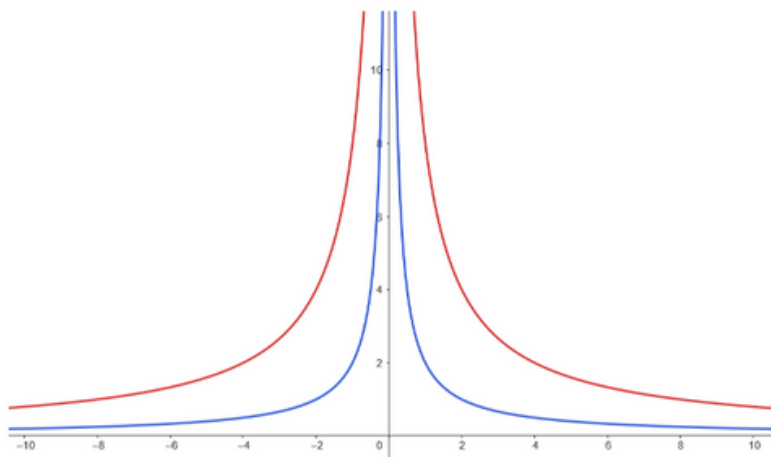

Figure 2: ratio of derivative of gravitational force and the force (y-axis) depending on the distance between the observer and the object (x-axis) for 3-dimensional space (blue) and 9-dimensional space (red)

Vít Perkner

MOTOMAMI ROSALÍA 2022

***”Es mala amante la fama y no va a quererme de verdad.
Es demasia'o traicionera, y como ella viene, se me va“***

-

***”Sláva je špatnou milenkou a ona mě opravdu milovat nebude.
Je příliš zrádná a jak přijde, tak odejde pryč.“***

Rosalía (ft. Weeknd) - La Fama

***Když jsem se loni začala učit španělsky, seznámila jsem se s
latinskoamerickou hudbou. Tentokrát se s vámi podělím o svůj
objev.***

Freya

Krátký popis

Pro Rosalíu je to už třetí studijní album. Deska má jedinečnou atmosféru. Obsahuje 16 písníček. Ještě téhož roku vyšla rozšířená verze alba "Motomami +", která obsahovala dalších devět písní. Ve fyzické podobě (CD, LP) však vyšla pouze běžná verze. Proběhlo také světové turné.

Charakteristika žánru

Žánr je popisován jako experimentální pop, alternativní reggaeton a avantgardní produkce. Spousta kritiků si pochvaluje experimentálnost a žánrově rozmanité zvuky.

Zákulisí vzniku alba

V rozhovoru s Diego Ortizem pro časopis Rolling Stone Rosalía popsala album jako "odvážnou" desku, která je silně ovlivněna reggaetonem. Zpěvačka dále uvedla, že album je "nejosobnější a nejzpovědnější deskou, kterou dosud natočila" a že se v textech věnuje tématům transformace, sexuality, zlomeného srdce, oslav, spirituality, sebeúcty a izolace. Motomami je do značné míry inspirována latinskoamerickou hudbou, na kterou v dětství tančila se svými sourozenci, a jako začínající popová hvězda opět cestuje po světě. Při tvorbě alba Rosalía čerpala inspiraci od umělců, jako jsou Héctor Lavoe, Nina Simone, Patti Smith, Johann Sebastian Bach, Michèle Lamy, Pedro Almodóvar a Andrej Tarkovskij.

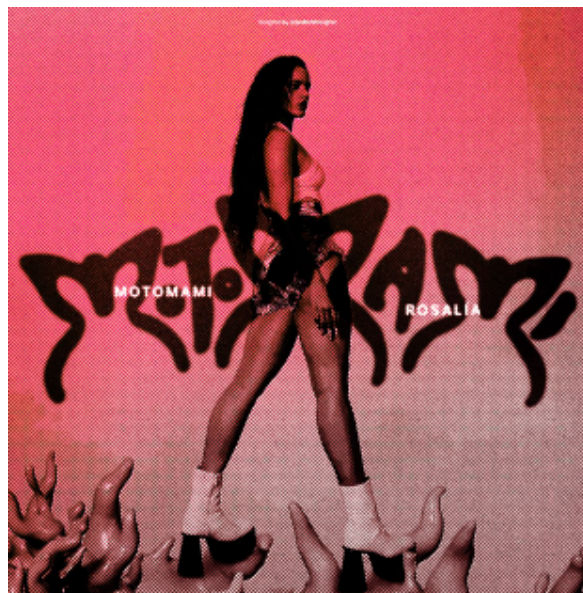

Ceny

Na letošním Latin Grammy Awards získalo "Motomami" cenu Album of the Year, Best Alternative Music Album, Best Engineered Album a Best Recording Package, čímž se stala Rosalía první ženou, která získala cenu za album roku dvakrát, jelikož skladba "La Fama" byla nominována v kategorii Record of the Year a skladba "Hentai" v kategoriích Song of the Year a Best Alternative Song. Na 65. ročníku cen Grammy získalo také cenu za nejlepší latinské rockové nebo alternativní album.

Recenze

Líbilo se mi, že každá píseň má svou individuální atmosféru. U některých se chce tančit, u jiných naopak mám chuť být smutná - a to vše v jednom albu. Deluxe verze mě chytla za srdíčko živými verzemi některých písní a možná i větší sentimentalitou. Osobně hodnotím 9,5 body z 10. Občas jsem měla takový pocit, že tam něco málo chybí. Oblíbená píseň z toho alba - Candy.

Poslouchejte hudbu, rozšiřte si obzory

Freya Hubarieva

NOVÝ SNÍLEK

-Tento text byl napsán v kurzu Tvůrčí psaní, první dvě věty byly zadané a studentka musela text dopsat v žánru fantasy

Přes zadní dveře jsem nastoupil do autobusu. Ten se okamžitě rozjel. Na místě řidiče však nikdo nesesedl.

Najednou jsem dostal podivný pocit deja vu, jako by se mi tohle už někdy stalo. Ale jak? Taková neobvyklá situace se neděje ani jednou za život, natož dvakrát. Místo dumání nad divným pocitem jsem si však sedl na nejbližší místo, jelikož mnou neviděný řidič se rozhodl na to šlápnout.

Když jsem se podíval doleva na svého souseda, začal jsem si opět připadat jako ve snu. Stvoření vedle mě se dalo přirovnat spíše k praseti než k člověku. Mělo sice nazelenalou kůži, ale jinak bych ho v ohradě prasat nerozeznal, kdyby nebylo jeho stylových slunečních brýlí a kožené bundy s nápisem, který jsem díky sedačce nemohl přečíst. Dle vizáže bych ale čekal název rockové kapely.

“Co na mě tak čučíš? Tos ještě nikdy neviděl draka?” ozval se najednou, aniž by otočil hlavu mým směrem. “Draka?” zeptal jsem se udiveně. “Ano, draka. Ach jo, nechápu, proč má dneska tolik lidí problém rozeznat pořádného českého draka. Ty prolhaný seriály, co popisují draky jako krvelačný bestie s křídly nám dělají jenom ostudu! Mám pár kilo navíc? Ano, ale to neznamena, že si mě nějaký nováček hned může plést s prasetem! Umí snad prase chrlit oheň?...” posledních pár vět už skoro vykřikl, teď už byl otočený čelem ke mě a zpoza brýlí na mě koukala zelená zářivá kukadla.

Bál jsem se, aby nepropadl rozhovoru sám se sebou a tak jsem ho radši zarazil. “Počkej, počkej. Takže jsi drak, dobře. A chrlíš oheň. A mluvíš, očividně.” Bylo to tak absurdní, že jsem čekal, jak mě každou chvíli vzbudí budík a dostane mě z tohoto praštěného snu. “Ano. Ach jo, poslední dobou už přibírají každého druhého ňoumu ...” to mě zarazilo. “Přibírají? O čem to mluvíš? Kam to vůbec jedeme a kdo ksakru řídí ten autobus? Je tohle jen sen? Ne, sen to být nemůže. Dobře si pamatuju, že jsem šel do školy a nasedal jako obvykle na autobus jedoucí v 7:15 ráno.” Prase, nebo vlastně drak, si povzdechl.

“ Ach jo, když na tom teda trváš, tak ti to celý ještě jednou vysvětlím. Jmenuji se Růža a jsem drak. Pocházím ze starodávného rodu draků českých. Naším úkolem je chránit všechny české nadpřirozené bytosti. Bohužel, díky naší podobnosti k vzdáleným příbuzným, které dnes nazýváte prasata, jsme zhruba před 300 lety málem vyhynuli, proto vznikla pozice takzvaných Snílků...”

“Ugh, to zní jak z nějaké pohádky, je to něco špatného?”

Růža si jen povzdechl a pokračoval. “Každý rok se z dětí ve věku 14 až 16 vybere pár “speciálních” jedinců, kteří mají být přibráni do řad nadpřirozených bytostí, konkrétně jejich ochránců.”

Byl jsem tak ohromen, že jsem ani nezpochybňoval existenci nadpřirozených bytostí, přece jenom jsem právě mluvil s drakem. Pokud mám být cvok, tak se vším všudy. "Dnes je ten den, kdy jsme vás přišli povolat mezi nás. A než se začneš znova ptát... Ne, neunesli jsme tě a ano, můžeš se kdykoliv vrátit domů. Tento autobus míří do skryté oblasti naší republiky, kde v míru žijí kouzelní tvorové. A na místě řidiče právě teď sedí jedna ze zoubkových víl."

Byl jsem tak zahlcený informacemi, že jsem ze sebe dostal jen "Páni..."

Když jsem po chvíli nějak vstřebal informace, musel jsem se přesvědčit sám a tak jsem se zvedl. Nechal jsem draka za sebou a vydal se dopředu do vozu. A opravdu, na kraji sedačky pro řidiče seděla modře oblečená drobná víla, která nepatrnými pohyby rukou ovládala volant a dolní pedály, které byly několikrát větší než ona sama...

Klárka Čubanová

Tereza Švestková & Nina Gouws

Tímto jste došli až na konec našeho druhého vydání školního časopisu a my Vám jménem Ministerstva kultury děkujeme za Váš čas a přečtení naší společné práce, jež nás stála spoustu společného úsilí. Koneckonců by to bez čtenářů nešlo, a proto budeme velmi vděčni za jakoukoliv zpětnou vazbu, kterou nám budete schopni nabídnout. Nakonec ještě také musíme poděkovat všem těm, kteří se na vydání tohoto dílu podíleli a pomohli proměnit nápad ve skutečnost, protože bez nich, by se tento projekt nikdy neuskutečnil.

-Ministerstvo Kultury

Nina Gouws